

Centres buits de vida

Text > TEIA BASTONS

Il·lustració > XAVIER ROQUETA

Un àtic al Barri Vell de Girona a 880.000 euros o un altre a 990.000 al carrer de la Força. Són anuncis que es mostren sense problemes mentre navegues per les xarxes socials. Uns anuncis que demostren que el Barri Vell de Girona s'ha convertit en el barri més car de la ciutat. L'encant dels seus carrers i el seu patrimoni cultural l'han convertit en una de les zones més atractives per invertir en habitatge. Alguns diuen que també en un dels barris més atractius per viure-hi, però això ja és gairebé una missió impossible. L'atracció de la ciutat ha comportat conseqüències inimaginables en el mercat immobiliari, amb un augment dels preus de compra i de lloguer d'habitatges, i un augment del nombre de pisos turístics. Aquests pisos turístics són una de les causes, segurament no l'única, de l'augment dels preus, tant de lloguer com de compra. I aquest fet ha expulsat jovent i famílies de l'opció de viure al centre. Girona en general i el Barri Vell en particular s'han convertit en destinacions cada vegada més demanades. Els turistes que hi arriben necessiten allotjament. I què millor que un allotjament en ple centre? I si pot ser amb vistes a la Catedral, encara millor. Els propietaris de pisos hi han vist una oportunitat, ja que llogar-los als turistes els surt molt més a compte que un lloguer convencional a un ciutadà que busca un habitatge permanent. Aquest fenomen ha provocat una reducció de l'oferta d'habitatge habitual i, per tant, un augment de preus. I això, encara que no ens agradi escoltar-ho, ho provoquem els mateixos veïns. No fa gaire m'explicaven el cas d'uns propietaris d'una finca al Barri Vell que estaven molestos perquè no els donaven permís per fer-hi pisos turístics. No tenien pressa, que vol dir que no tenien necessitat, i preferien esperar un canvi a l'Ajuntament que afavorís poder tirar endavant el seu projecte. I jo em pregunto: i per què no feien pisos de lloguer convencional? Doncs perquè aquests propietaris tampoc volien renunciar a fer negoci, que també és un dret ben legítim. Però han de ser conscients que

contribueixen a fer més gros el problema. De fet, hi contribuïm tots plegats quan a l'hora de fer turisme lloguem un apartament turístic, i si pot ser amb vistes, millor. No ens preguntem qui vivia en aquella finca, si era alguna família a la qual potser van fer fora. En tornar només presumim de vistes a la torre Eiffel, al Coliseu o al Partenó. La dinàmica especulativa ha frenat les rehabilitacions amb finalitats residencials, ja que molts propietaris s'estimen més el major rendiment que els dona el turisme. No es tracta ara de demonitzar aquests propietaris, ni de bon tros. Mantenir viva Girona i el seu

Barri Vell o, si em permeteu, mantenir vius tots els centres de les ciutats, depèn de trobar un equilibri entre els veïns i els turistes. I això vol dir prendre mesures reguladores que segurament no agradaran a tothom, però que són necessàries. Si no, els centres de les nostres ciutats es convertiran en un parc d'atraccions per als visitants, però buits de vida real, com ja passa.

